

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł, że działaniem objętym sankcją z art. 35 ust. 6 Prawa budowlanego pozostaje jedynie wydanie przez organ decyzji merytorycznej (zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę albo decyzji odmawiającej wydania pozwolenia), albowiem formalne zakończenie postępowania poprzez jego umorzenie na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. powoduje, że taka decyzja administracyjna, zdaniem Sądu, nie może być traktowana jako odpowiadająca kategorii „decyzji w sprawie pozwolenia na budowę” w rozumieniu przyjętym w art. 35 ust. 6 Prawa budowlanego. Co jeszcze stwierdził WSA?

Wojewódzki Sąd przypomniał między innymi o tym, że w wyroku z 10 listopada 2020 r. sygn. II OSK 1432/18 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż każda sankcja musi wynikać z wyraźnej podstawy prawnej – i w związku z tym art. 35 ust. 6 p.b. jako zawierający przepis szczególny powinien być interpretowany ściśle, stosownie do zasady *exceptiones non sunt extendendae* (wyjątków nie można interpretować rozszerzająco). Jak zaznaczył Sąd, pogląd interpretacyjny wyłączający postępowanie prowadzone przez organ administracji architektoniczno-budowlanej zakończone decyzją umarzającą postępowanie z zakresu zastosowania art. 35 ust. 6 p.b. był wyrażany już wcześniej w orzecznictwie WSA w Warszawie (por. wyrok WSA w Warszawie z 11 grudnia 2008 r. sygn. VII SA/Wa 1621/08).

W dalszej kolejności Wojewódzki Sąd podkreślił, że pogląd, zgodnie z którym analizowaną sankcję powinno się łączyć jedynie z decyzją merytoryczną, a nie procesową, jaką jest decyzja o umorzeniu postępowania administracyjnego w związku z cofnięciem wniosku przez inwestora, został jednoznacznie przyjęty również przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 12 czerwca 2018 r. sygn. II OSK 1842/16. Jak przypomniał WSA, w orzeczeniu tym Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że regulacja nakazująca nałożyć na organ karę z tytułu przekroczenia 65-dniowego terminu na wydanie decyzji ma na celu ochronę interesu inwestora i zmuszenie organu do szybkiego załatwienia jego sprawy, a sankcja ta ma zastosowanie w sprawie, w której inwestor oczekiwał na szybkie merytoryczne załatwienie jego wniosku, a nie w sprawie, w której inwestor cofnął wniosek i wniósł o umorzenie postępowania. Jeżeli inwestor rezygnuje z realizacji inwestycji i cofa wniosek żaden podmiot nie ponosi szkody i niecelowe byłoby w takiej sytuacji karanie organu za niewydanie decyzji umarzającej postępowanie w 65-dniowym terminie – takie stanowisko zajął NSA, a WSA w pełni je podzielił. Wojewódzki Sąd zasygnalizował, że wprowadzie stanowisko to Naczelny Sąd Administracyjny wyraził na gruncie art. 51 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, niemniej nie miało to – jak przyjął Sąd – istotnego znaczenia z uwagi na pełną zbieżność konstrukcyjną obu regulacji prawnych odwołujących się do niewydania w terminie przez właściwy organ „decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego” i „decyzji w sprawie pozwolenia na budowę”, jak też z uwagi na bezpośrednie nawiązanie w wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny do treści art. 35 ust. 6 p.b. wraz z ujawnioną potrzebą nadania obu przepisom podobnego znaczenia normatywnego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 marca 2021 r., VII SA/Wa 2196/20

Źródło: [CBOSA](#)